

Poutníci

Devítka

Co nesplněných přání se vznáší nad střechou
města co Bůh jim věnem dal,
časem a bídou popsání
včerejšku blíž.

Nad hlavou křídla ptáků osudem s nima spojený
poutníci z prošlejších staletí,
malíři lidských osudů
na plátnu dní.

Vítr jejich fléten jak stříbro zazvoní
dotkne se zámků vzdušných bran,
na masce klauna věčné smích
a pod ním tvář - pravda co rány otevírá.

Osudem mrtví jak dvojka labutí
když ztratí chuť někam dál jít,
opilí závratí co jim připraví
cesty bez návratů.

Ztracení v nocích a v letmých objetích
s holčkou co chtěla jenom žít,
uplakaná tráva ráno vypráví
jak tančí víly z dětských snů.

Své postavy si lepí z polí i kostek velkoměst
po stěnách stékají jak déšť,
pobaví a zmizí jako noc
co tisíckrát je tu pro tisíc a jedno přání.

Osudem mrtví jak dvojka labutí
až ztratí chuť někam dál jít,
opilí závratí co jim připraví
cesty bez návratů.

Ztracení v nocích a v letmých objetích
s holčkou co chtěla jenom žít,
uplakaná tráva ráno vypráví
jak tančí víly z dětských snů.